

D. Graham Burnett

Parlayan Burun Problemi: Yansımalar ve Sapmalar

Cabinet dergisi hakkında
ve etrafında bir konuşma

Konuşma
2 Aralık 2013
SPOT

Bu yağmurlu akşamda buraya kadar geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu gece, birbiriyle bağlantılı üç konu hakkında konuşacağım:

1. Parlayan Burun
2. *Cabinet* dergisi
3. Eleştirelilik ve Merak

Baştaki şu hayli tuhaf maddeden başlamama izin verin. “Parlayan burun da nedir?” diye merak ediyor olmalısınız. Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolf’tan bahsetmiyorum. 1870’lerde Edward Lear tarafından yayımlanmış epeyce özgün bir şiirden bahsediyorum. Lear pek bilinmeyen ve oldukça trajik bir Viktorya dönemi şairi, devasa ve züğürt bir Viktorya dönemi ailesine doğmuş 22 çocuğun 21’incisi, eve kapanmış ve özlemlerle dolup taşan bir saralıydı.

Lear, çok güzel kuşbilim illüstrasyonları yapmanın yanı sıra (bir numaralı meşguliyeti buydu) çok sayıda şarkı sözü de kaleme aldı. Bunların çoğu saçma sözlerdi. “Saçma” derken uydurulmuş sözcükleri kastediyorum. Seslerin hezeyanı. Çocuk konuşması. Bu dokunaklı abuk subuklukların birinin adı da “Parlak Burunlu Dong” idi. ‘Dong’ İngilizcedeki tuhaf sözcüklerden biridir. Genelde çan sesi için kullanılır. Ama bugünlerde sözcüğün başka bir anlamı daha var. Erkek anatomisinin özel kısımları argodaki bu sözcükle ifade ediliyor. “Parlak Burunlu Dong” dört sayfalık saçma bir şiir. Aşık olduğu kızı kaybeden bir oğlanın hikâyesi. Kızın peşine düşen oğlan, karanlıkta kızı aramaya devam edebilmek için burnuna hayli tuhaf bir mekanizma kurar. Bu protez burna bir lamba koyar —bir ateş, bir fener—, böylece her an karanlıkta dolaşmaya ve kızı aramaya devam edebilecektir. Oğlan kızı ararken, tepelerde yaşayan insanlar burundan yayılan ışığı görürler:

“Ve geceleri göremediğinden

Twangum Ağacı’nın kabuğunu topladı

Yetiştigi çiçekli ovada.

Ve kendisine harikulade bir Burun dokudu,

Bir Burun ne kadar tuhaf olabilirse o kadar garip!

Muazzam boyutlarda ve kırmızıya boyanmış,

Ve kablolarla kafasının arkasından bağlanmış.

—çukur yuvarlak bir boşlukla bitiyor

içine parlak bir Lamba asılmış,

hepsinin etrafı çevrilmiş

büyük bir bandajla

ki böylece rüzgar feneri söndüremesin;—

ve ışık aralardaki deliklerden sızıp

kasvetli geceyi parıltılarla doldursun.”

On dokuzuncu yüzyıldan bu tuhaf figürle konuşmaya başlamış oldum. Dong’a ve protezine geri döneceğiz. Ama şimdi *Cabinet* dergisine geçmek ve bu yayını size tanıtmak istiyorum. Size biraz ne yaptığımızı ve neden yaptığımızı anlatayım. *Cabinet* nedir?

Bu gördüğünüz, son sayımız. **[Resim 1]**

Yilda dört sayı yayımlıyoruz. Her sayının bir teması var. Bir dergiden daha fazlasıyız. Bir olay ve bir galeri mekânı ve bir dizi proje, girişim, muziplikler toplamıyız. Tüm bunlar

yaklaşık on yıldır devam ediyor. Oluşumun kalbinde meslektaşım, kurucumuz Sina Najafî ve baş editör Jeff Kastner yer alıyor.

Burası bizim zirvemiz. **[Resim 2]** Bazılarınız bu iki hayvanı ve şu sözü tanıyacaktı: Tilki ile kirpi ve *Sapare Aude*. *Sapare Aude* Latince “bilmeye cesaret etmek” demek; sıklıkla Immanuel Kant’ın “Aydınlanma Nedir?” başlıklı ölümsüz denemesiyle birlikte anılan bir deyiş. Bizim küçük avatar-hayvanlarımız Sokrates öncesi dönemden Arkhilokhos’un harika fragmanlarından birinden geliyor: “Tilki çok şey bilir, ama kirpi büyük bir şeyi bilir.” Bu sadece bir fragman. Arkhilokhos’tan günümüze kalanlar, az sayıda bağlamını kaybetmiş metin parçasından ibaret ve bu, muhtemelen içlerinde en bilineni —özellikle tarihçi ve felsefeci İsaiah Berlin tarafından düşünsel üsluplara dönük bir ayırım olarak öne çıkarılmasıyla. Peki kim büyük bir örgütleyici kavrama ya da bir yapıtın bütününe güdüleyen bir meşguliyyete sahiptir? Ya da kim ordan burdan bir şeyler alır bırakır, toplayıp koparır? Büyük düşüncülerini bu şekilde kategorilere ayırmak tuhaf bir salon oyununa izin verebilir:

Shakespeare? Tilki.

Platon? Kirpi.

Dostoyevski? Kirpi (muhtemelen).

Laurence Sterne? Tilki. Kesinlikle!

Cabinet dergisinin bu türleri melezleme arzusundan doğduğu söylenebilir veya en azından iki yaratık için de yaşanabilir rahat bir yuva inşa etmek arzusundan. Büyük bir eskatolojik proje aslanı koyunla yan yana yatırmayı, kudreti ve uysallığı bir arada yaşatmayı umuyordu. Biz ise hem saplantılılar hem lafebeleri hem de her-biri-birbirinden-muhtelif ile hepsi-bir-arada arasında gidip gelen şizofrenler için aynı oranda huzurlu bir bahçe inşa etmeyi hedefliyoruz.

Peki dergide ne tür şeyler yapıyoruz? Ölüm, şöhret, para, unutmak, baloncuklar, saç ve benzeri konular üzerine sayılarımız var. Görünüşte eklektik bir başlıklar listesi —her bir yerden toplanmış ıvır zıvır gibi. İsmimiz ‘Cabinet’ sözcüğü,

Nadireler Kabinesi¹ geleneğini hatırlatmak üzere –her türden malzemenin geliştirmek ve eğlendirmek, örneklemek ve hayrete düşürmek için bir araya getirildiği bir yer olarak– seçildi.

Sıklıkla derginin iki dünya savaşı arası dönemde kurulduğunu söyleriz. Bu demek oluyor ki kendimize dair hikâyeler anlatıyoruz. Size bu hikâyelerden birini anlatayım. İşte, şunlara bakın. **[Resim 3]** Bunlar Meksika sıçrayan fasulyeleri. Hiç sıçrayan Meksika fasulyesi görmüş müydünüz? Sıçrayan Meksika fasulyeleri, nasıl desem, küçük, sıçrayan fasulyelerdir. Eğer masaya onlardan koyarsanız, bir süre öylece durabilirler, ama sonunda hafiften hareketlenmeye başlarlar. Bu noktaya gelmeleri birkaç dakika alabilir, ama biraz ısıtırsanız daha da fazla sıçradıklarını görürsünüz. İki üç gün sıçrayabilirler. Şimdi anlatacağım gerçek bir hikâye. Ve bazı zamanlar bu hikâyenin *Cabinet*'in kuruluşunu temsil ettiğini söyleriz.

1934 yılında altı sıçrayan fasulyeden oluşan bir ekibin yolu Paris'e düşer ve kendilerini André Breton'un takıldığı bir salonda bulurlar. Breton ve ahbabları fasulyelerle oynar. Hepsi küçük şeylerin son derece ilginç olduğunda hemfikirlerdir. Genç matematikçi ve yazar Roger Caillois fasulyelerden birini ortadan kesip içine bakarak sıçramalarını sağlayan şeyin ne olduğunu anlamayı önerir. Breton'un şöyle yanıtladığı rivayet edilir: "Bilimsel ruh işte budur! İncelemek için öldüren korkunç ampirizm! Rasyonel keşif için bu vahşi arzuyu duymak çok grotesk! Hayır, tek bir fasulyeye bile dokunmayacaksınız!" Bir tür ağız dalaşına girişirler ve Caillois hiddetlenip basar gider –surrealistler arasında bir çatlak açılmıştır. Ertesi gün Breton'a şu mektubu yazar:

"Mesela modern atom teorisi şu anki haliyle karanlığa dalan bir maceradır [...] Burada, elimizde bilgiden korkmayan, aksine bilgiyle gelişen Harikulade'nin formu var [...] Bu büyük oyunu önyargılarına halel gelmesin diye Palmira'ya girmeyi reddeden Gerard de Nerval'in tutumuyla ya da senin, ara sıra sıçrayan bir fasulyeyi ikiye bölmeyi içinde bir böcek veya larva bulmak istemediğin için (bu gizemi mahveder, demiştin) reddeden tavrınla karşılaştırıncı kararımı verdim..."

1. Nadireler Kabinesi (Cabinets of Curiosity) Rönesans Avrupa'sında sınıflandırılmayan ilginç nesnelerin toplandığı ansiklopedik koleksiyonlardır.

Ben seninle aynı tarafta değilim, diyordu Caillois, esrarın üzerini bir körlük örtüsü ile kapamak istemiyorum. Ben baştan aşağıya her şeyin esrar olduğuna inananlardanım. Daha derinlere indiğimizde, esrar yitmez ancak çoğalır.

Bu Caillois'nın teorisi ya da öğretisiydi. *Cabinet* dergisinin kurulduğu an bu andı diyebiliriz. Dergilerin çoğu kendi başlarına bir tür "nesne" dirler –yapan veya ifade eden şeyler.

("Utanç" sayısının kapağını gösteriyor) **[Resim 4]**

Bu bir incir yaprağı, Adem ile Havva'nın öyküsünde cinsel organları kaplayan şey. Burada yaprak kazınarak çıkabiliyordu, yani derginin kapağındaki incir yaprağını kazıyabiliyordunuz.

"Düşman" temalı sayı, **[Resim 5]** eğer yanılmıyorsam, en başarısız sayımızdı. O kadar az satabildik ki işi sonrasında bir sanat projesine dönüştürerek durumu ancak kurtarabildik. Dergi yığınlarını bir atış poligonuna gönderip 50 kalibrelik mermilerle vurulmalarını sağladıktan sonra bu kurşunlanmış dergileri satışa çıkardık. Destek amaçlı bir para toplama kampanyasıydı. Kâr amacı gütmeyen bir dergiyiz.

Size derginin ruhunu hissettirebilmek için dergi projesi hakkında tematik birkaç şeyden daha bahsetmek isterim.

Dolambaç. Dolanmak (to meander) İngilizcede, düz olmayan bir yoldan gitmek demektir, Fransızcadaki *flâneur* kavramına benzer şekilde dolaşmaktır. Dolambaçın ruhuna dair bu örnekte sizi Daniel Rosenberg'in büyük denemesine ve görsel projesine götüreceğim: Zaman çizelgelerinin zaman çizelgesi. Bu, zamanın doğrusal bir ölçekte temsil edilme tarihidir, Yunanlara kadar uzanır.

Aaron Schuster'den **[Resim 6]** bu mükemmel parça en dolanan İngiliz romanı *Tristram Shandy*'deki mahut eşeğin izlediği yolun grafik temsili bir tür çarpık tarihi.

Koleksiyon. Nadireler kabinelerini önemseydiğimiz için harmanlama, sınıflandırma ve nesnelerin düzenlenmesi sorunlarıyla sık sık uğraştığımızı söyleyebilirim. Mesela var olmayan ülkelerin uydurulmuş pullarıyla bir proje yaptık. Burada Geoff Cox'un gelmiş geçmiş tüm *Komünist Manifesto* kapakları üzerine yazdığı mükemmel denemesinin bir görseli

var. **[Resim 7]** Kitabın kurduğu “hayal”in farklı uluslar ve zamanlardaki paralel tarihinin izini sürmenize izin veren bir parça.

Bunlar kahve kapakları **[Resim 8]** –tek kullanımlık sıcak içecek bardaklarının üst kısımlarına konan ucuz plastik kapaklar. Ve bu, Louise Harpman ile Scott Specht’in topladığı farklı tasarımlardan oluşan muazzam bir koleksiyondan küçük bir örneği temsil ediyor.

İşte Leland de la Durantaye’nin Duchamp’ın “Çeşme”sinin tüm farklı versiyonları hakkındaki zengin metni. **[Resim 9]**

Marjinal. Birer kriter olarak “öneme” veya “merkeziliğe” düşüncesizce başvurulmasına direnmek, güçlü bir ilgi alanımız. Tekrar tekrar, şeylerin uç hallerini incelemeye veya periferik perspektifleri benimsemeye meyilliyiz.

Mesela David Greenberg’in Birleşik Devletler’in başkanlık arşivleri üzerine inşa ettiği mükemmel projesiyle ilgili yayınımıza bakalım: Yönetimin başında oldukları sırada, Amerikan başkanlarının toplantılarda çiziktirdiği karalamaların ayrıştırılmasından oluşan bir iş. **[Resim 10]** Bu proje sonradan kitap boyutunda bir çalışmaya dönüştü.

Çuvallama. Bu noktada kişisel bir ayrıma gitmeliyim. *Cabinet* bir bakıma –kulağa her ne kadar sapkınca gelse de– düşüncemi önemli ölçüde değiştiren ve geliştiren bir biçimde çuvallamaya “adanmıştır”. Bu konuda dergide çalıştığım yıllarda çok şey öğrendiğimi hissediyorum. Lütfen derginin işlerini gerçekten üstlenen bir grup insan, herkesten çok da Sina ile Jeff adına bir tür “büyükelçi” gibi burada, huzurlarınızda olduğumu unutmayın.

Sanırım dergiye ilk katıldığımda çuvallamaktan gerçekten nefret ediyordum. Çuvallama fikrinden bile nefret ediyordum. Hatta çuvallama fikrinin herhangi bir imasından bile nefret ediyordum! *Cabinet*’ta çalışırken ise çuvallamaya karşı yeni ve derin bir saygı geliştirdim, hatta bir tür sevdaya tutuldum. Zaman zaman güzelce çuvalladığımız için de değil sadece. Yarı-meşhur “Çuvallama” sayımızda Jeff Kastner’in düşmüş uçaklardan çıkan mektup koleksiyonuna dair dokunaklı yazısını yayımladık: Kayıp mektupların, onları taşıyan uçaklar düştüğü için hedeflerine asla ulaşamayan mektupların bir koleksiyonuydu sözü edilen. Veya Matt Freedman’ın (Kris

Lee müstear adıyla) yarattığı şu çok yoğun ve tuhaf sanat projesi: 1964’deki Kanada Olimpiyatları’nda dördüncülük madalyasının şimdiki zamana genişleyerek büyüleyen bir yorumu. Kanadalılar üçle yetinmek yerine bir dördüncülük madalyası olmasını istemişlerdi. Bu büyük bir tartışma yaratmış ve fikir nihayetinde bastırılmıştı. Fakat Kris Lee’nin anlattığı kadarıyla madalya yapımı için bir sanatçıya sipariş verilmişti. İşte bu madalya kopyalarından bir kısmı bugüne kalmıştı. Bence, icat edilmiş, uydurulmuş bir hikâye bu ama dergide gerçek gibi sunuldu. Doğrusu emin değilim. Ve bu alanda belirsizlik hissini seviyorum.

Belki de “Çuvallama” sayısındaki en büyük jestimiz Çuvallama sayısının kendisiydi. **[Resim 11]** Çünkü Belçika’daki matbaamızda sayının yanlış kesilmesini dikkatle ayarlamıştık. Alt kısmı özenle hizadan şaşmıştı. Dolayısıyla bütün *Cabinet* sayıları rafa dizildiğinde “Çuvallama” sayısı hafif eğik duruyor, tam oturmuyor ve diğerleriyle tam aynı hizada görünmüyordu. Güzel, öyle değil mi?

Fakat sonra sayının kopyalarının çoğunun bize geri döndüğü can sıkıcı bir durumla karşı karşıya kaldık. Bir kısmı da rafta düzgün durmadıkları için dikkatli kitapçılar tarafından ıskartaya çıkarılmıştı. Bir hata olduğunu düşünmüş ve yamuk sayıları atmışlardı. Bu sayı şimdi koleksiyonerlerin topladığı bir parça. Veya biz öyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyoruz çünkü geriye çok azı kaldı. Söylemeye gerek yok, dergi gelirleri ufak bir servet kaybına uğradı. Gerçekten de Çuvallama adına neredeyse dergiyi batırıyorduk. Bu adanmışlıktır.

Test etme ve deney. Caillois’nın eleştirel araştırma ruhuyla uyum içinde ilerleyerek, şeyleri teste tabi tutmaktan korkmuyoruz. Muhtemelen bu benim için tüm zamanların en iyi *Cabinet* projesi. Tam da 11 Eylül günlerinde, ABD’de olağanüstü bir güvenlik dönüşümü yaşanıyordu, özellikle de banka güvenliğinde. Yeni “İç Güvenlik” departmanı para hareketlerinin izini sürmek için yeni yollara odaklanmıştı. Bu gergin ortamda *Cabinet* yeni kimlik önlemlerinin ne ölçüde başarıyla uygulanabildiğini test etmek üzere harekete geçti. Dolayısıyla derginin görece tuhaf bir isme sahip dostlarından biri olan sanatçı Rachel Gugelberger ile çalışmaya karar verdik. Ve Rachel’in adına, isminin türlü permütasyonlarla

farklı yazımlarını içeren bir sürü çek yazdık. O da bankaya gidip bunları çekmeye çalıştı. Fikir şuydu: Rachel çeki bankaya götürdüğünde banka ona ödeme yapacak mı? Çünkü biliyorsunuz isminiz bir iki harf yanlış yazıldı diye banka size ödeme yapmazlık etmez. Ama isimdeki yanlışlık büyüdüğünde, bankanın çeki geri çevirme ihtimali yükselir ve ödeme yapmayı reddedebilirler. Biz bu dönüm noktasını hissetmek istedik, o yüzden de düzinelerce çek yazdık. İşte o çeklerin bir kısmı. **[Resim 12]**

Ve evet, bunların hepsi için ödeme yapıldı.

Birkaç yıl önce, okurlarımızdan *Cabinet* mekânına gelip bir teste katılmalarını istedik. Davetliydiler ama tam olarak ne için davet edildiklerini bilmiyorlardı. Vardıklarında, Sina Najafi ile karşılaştılar. **[Resim 13]** Resimde gördüğünüz, müdür kravatı ve tüm ciddiyetiyle Sina Najafi. Sina tüm konukları yerlerine oturttu. Ardından Matt Freedman’la birlikte, gelen 26 kişiyi derginin son on sayısı hakkında bir teste tabi tuttular. Test yaklaşık bir saat kadar sürdü, sonra not verildi ve sonuçlar resimlerle ve her bir katılımcının performansına dair değerlendirmelerle dergide yayımlandı. Çoğu düşük almıştı çünkü hayli zor bir testti.

Bu deneme ise benim 1960’lar boyunca Princeton Üniversitesi’nde yapılan son derece tuhaf ama tümüyle gerçek bir deney hakkındaki –zihnin maddeyi etkileme gücü olup olmadığını belirleme testi– çalışmam. Bu deney, o dönemde telekinesisi, uzaktan görselleştirmeyi ve belki de başka paranormal, parapsikolojik eksantrik güçleri askeriye’nin bir parçası olarak kullanabilmeyi uman askeri-havacılık-bağlantılı bireylerce finanse edilerek gerçekleştirilmişti. Araştırmacılar Princeton’daki laboratuvarında altı yıl boyunca kancalardan düşen çelik topları normal dağılım eğrisine kavuşana dek gözleriyle izlediler –ve izledikleri süre boyunca “sağa git!” diye düşündüler. **[Resim 14]** Bu beyefendi burada oturmuş “sağa git!” diye düşünürken görülüyor. Altı yıl boyunca insanlar orada oturdular ve “sağa git!” diye düşündüler ve sonra toplar sayıldı ve “sağa git” diye düşünmenin toplar üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını hesapladılar. Yanıtı merak ediyorsanız söz konusu denemeyi okumalısınız.

Bilimin poetikası. Zihin-bilimi deneyinin hikâyesi bir başka

önemli *Cabinet* temasına iyi bir geçiş sunuyor. Benim çok sevdiğim bir tema “bilimin poetikası”. Sıçrayan fasulyelerle ilgili Caillois hikâyesinden bahsederken de konumuz buydu. Şunu düşünün örneğin: Margaret ve Christine Wertheim’in hiperbolik formların kolektif işleyişini düzenlemeye dönük dikkat çekici projeleri mercan resif sistemlerinin işleme modellerine dair detaylı bir kavrayış yolu açmıştır.

Veya Sasha Archibald’ın Alfred L. Yalbus’un erken dönem göz izleme deneyleri hakkındaki çarpıcı yazısını düşünün. Günümüzde, bir insanın nereye baktığını görebilmek için lazerler kullanabiliriz. Bu teknolojiler mesela reklamcılığı test etmek için –bir görsel çokluğuyla karşılaştığınızda gözünüzün nereye takıldığını görmek ve gözlerinizin nerelerde dolaştığına dair sıcak haritalar yaratmak için– kullanılıyor. Bu tip çalışmalar insanların sanat eserlerine reaksiyonlarını incelemek açısından ayrıca ilginç. Gözlerin nereye kayma eğiliminde olduğunu izleyebilir ve birine belirli bir resim gösterildiğinde gözünün hareketlerini takip edebilirsiniz. Günümüzde bu işlem epey gelişmiş yazılım ve donanım ile yapılıyor (üstelik bir kısmı oldukça masrafsız). Ancak 20. yüzyılın ortalarında, Rus biliminsanı Alfred Yalbus bu tür araştırmalara manuel deneylerle başlamıştı. Gözleri sonuna kadar açık tutulan deneklerin doğrudan gözbebeğine, üzerinde (vakumlu bir kaba iliştilmiş) bir ayna olan küçük bir iğne yapıstırıyordu. Denek bir resmi incelerken gözünün iki tarafından ışık verip yansıyan ışınları izleyerek *foveasyonun* yerini belirlemek mümkün oluyordu. Belirli bir resim üzerinde gözün bakışının bir haritasını çıkartabiliyordunuz böylece. Yalbus bu sistemi, denekler resimleri betimlenen kişiler ve sahneler hakkındaki sorular çerçevesinde incelerken, deneklerinin görsel davranışlarındaki sınıfsal ve toplumsal dinamiklere dair nosyonları incelemek için kullandı.

“Bilimin poetikası” başlığı ayrıca bana kendi çalışmalarımı ve projelerimi sunmam için de fırsat veriyor. Çünkü, pek çok açıdan, benim yapıtımın karakterine ve havasına da gayet uygun bir başlık bu. Mesela programcı bir arkadaşım ile geliştirdiğim şu parçaya bakın. **[Resim 15]** Bu, edebiyatı satranca “tercüme edebilen” bir ilkel stilometrik analiz yazılımı. Biliyorsunuz ki bilgisayar analizi metni kimin yazdığını belirlemek için kullanılabiliyor. Metinsel analiz yapan bu

tür yazılımlar kullanıyoruz ama sonra bu metinsel analizi satrançta bir “oyun üslubu” olarak “ifade etmemiz” gerekiyor. İki roman seçebilir ve bu romanlara –yazılımın romanı doğrudan bir çeşit kodlanmış satranç oyunu gibi “okuması” sayesinde– karşılıklı satranç oynatabilirsiniz. Sonrasında, yapabilirseniz, çok meyilliyseniz, satranç maçlarında farklı bir sonuç almak için romanı biraz farklılaştırarak yazabilirsiniz. Bu satranç maçları üzerine denemeler de olan romanlar hakkında bir dizi deneme yazdım. Aslında yazılım yeni bir tür yazma, yani bir satranç köşesiyle edebiyat eleştirisi çalışması arasında kalan yavaş, denemevari bir tren enkazı üretmek yolunda motor hizmeti görüyordu.

Bu ise [Resim 16] balıkların kulak içlerindeki çok küçük kemikler hakkında bir yazı. Her balığın kulağında özgün bir heykelimsi kemik formu var. Bunlar günümüzde bir anlamda “okunabiliyor”. Böylece balığın günlük yaşamı ve okyanustaki çevresinin kayıtlarına ulaşıyor. Çünkü süper ince mineral tortulaşması katmanlarından oluşuyorlar. Gerçek bir balık biyoloğu belirli bir balığın hangi tür katmanında olduğunu sırf bu *ottolith* adı verilen kulak kemiğine bakarak belirleyebilir.

Aynı hattan giden bir başka yazım ise *spektroskopi* hakkında. Bir şeyleri yakıp çıkan ışığa spektroskop ile baktığınızda karakteristik spektral bantlar görüyorsunuz ve bu bantlar size yanan madde hakkında bilgi veriyor. Bu metin ateş ve bilgi üretimi, yanma ve epistemoloji hakkında. Spektroskopi ile cadılıkla suçlananlara uygulanan “işkence ile yargılama” nosyonunu yan yana getiriyorum. İki durumda da yanmanın hakikati ortaya çıkarması bekleniyor.

Bu kadar tema yeter. Yaptığımız başka şeylere de değinmek istiyorum. Çünkü *Cabinet* bir dergiden fazlası. Bir cemaat. Ayrıca bir dizi işbirliğine dayanan ve pedagojik bir girişim. Mekânımızda çok sayıda etkinlik gerçekleştiriyor, seminerler veriyoruz. Bir süredir, yarı-düzenli bir şey de yapıyoruz. Adı “Şiir Laboratuvarı”. Şiirlerle çalışıyoruz –genelde uğraşımız şiirleri okumanın çok ötesine geçiyor (ve hatta bazen okumayı gereksiz kılıyor). Meşhur “ranza sohbetlerimize” seçkin felsefecileri ve eleştirmenleri ve akademisyenleri pijamalarıyla biri üstte diğeri altta yatar-ken önceden metne dökülmemiş bir tartışma gerçekleştirmeleri için davet ediyoruz. Bunlar genelde karanlıkta

gerçekleşirken duvara bir görüntü yansıtılıyor. Tartışanların hemen yanındaki bu görüntüyü, üçüncü, görünmez biri kontrol ediyor ve o kişi projeksiyonla canının istediği metni, alıntıyı veya resmi gösterebiliyor. Bu projeksiyon bir tür rüya mekânına dönüşüyor. Konuşmacılar buraya bakıp yorumlar yapabiliyorlar ya da projeksiyon onların sohbetleri hakkında canlı yorumda bulunabiliyor. Bu faaliyetlerin eğlenceli ve güzel olmakla birlikte bazen, biraz rahatsız edici ve tuhaf bir hal de alabildiğini söylemem lazım. Yukarıdaki “çuvallama” maddesini aklınıza getirin!

Başka ne var? Sergiler. Bazen. Bir diğer editör, Chris Turner ve ben iki yıl önce Mimarlık Derneği’nde bir sergi kürate ettik. Serginin adı “Dilim: Görmek için Bakmak” (“The Slice: Cutting to See”) idi. Anatomide ve mimaride kesit almanın görsel düzeni hakkındaydı. Bu iki kesit görselleştirme biçimini bir arada tutmaya çalıştık.

Dergi için sanat eserleri de sipariş ediyoruz. Dergi içinde, üzerinde, dergiyle yapılabilecek şeyler oluyor bunlar –sadece dergide betimlenecek şeyler değil. Ayrıca kitaplar da yapıyoruz. Son olarak bir *Basmakalıp Laflar Kitabı* yayımladık, insanın bir şeyler okurken gördüğü alıntılar yazabileceği bir kitap. Kitap, John Locke’un 18. yüzyılda yazılmış kişisel not alma yöntemleri üzerine bir metnin yeniden basımıydı. Ayrıca, onuncu yılımız şerefine *Curiosity and Method* (Merak ve Yöntem) adlı bir kitap da yayımladık. Sina ile Jeff ayrıca bu yılın (2013) Venedik Bienali kataloğundaki denemelerin editörlüğünü üstlendiler. Doğrusu bu biraz tuhaf oldu çünkü Venedik Bienali editörlüğü *Cabinet*’in ana misyonu ve alanına kıyasla çok daha anaakım “sanat dünyası”na dair bir iş. Fakat küratör Massimiliano Gioni ansiklopedizmi merkezine alan bir sergi kurmuştu, dergimize ve Sina’ya hayrandı. Serginin temaları da *Cabinet*’in ana temalarına –toplamak, dizmek, yeniden keşfetmek, sistematikleştirmek, dolaşmak– öyle yakındı ki kendimizi sergi kataloğuna koymak üzere bir dizi hayli *Cabinet* tarzı deneme sipariş ederken ve yayına hazırlarken bulduk.

Açıklaması daha güç başka bir sürü şey de yapıyoruz. İki örnek vermeyi deneyeyim. Bir tanesinin adı “Cabinetlandia” (Cabinet ülkesi). Yedi yıl kadar önce *Cabinet*, Amerika’nın güneybatısında epey küçük bir toprak parçası satın aldı. Burası “Cabinetlandia” olarak adlandırıldı. Sonra girişimci

Matthew Passmore “Cabinet Milli Kütüphanesi”ni inşa etmeyi üstlendi –*Cabinet* malzemelerinden oluşacak bir kütüphane. [Resim 17] Burada hafriyat çalışmaları yapan ve kütüphaneyi kurmak için çingiraklı yılanlara göğüs geren gözü kara ekibi görüyorsunuz. [Resim 18] Bu yer çölün tam ortasında. Las Vegas’tan yedi sekiz saat uzaklıkta, dolayısıyla oraya ulaşmak uzunca bir yolculuğu göze almak demek. Ben ne yazık ki henüz gitmedim. Gördüğünüz bu çekmecelerde derginin bütün sayıları ve düzenli olarak yeni sayıları alıp oraya götüren ve korunaklı bir şekilde saklayan sadık okurumuz “Cabinet Milli Kütüphanecisi” görülüyor. Güneş losyonu ve yılan ısırığına karşı ilk yardım malzemelerinin her daim el altında bulunmasını sağlayan da o.

Son bir şeyi daha konuşmama dahil etmeden duramazdım. Birkaç yıl önce Türkiye’yle güçlü bağları olan, hayli özenle hazırlanmış ve biraz saçma sapan bir projeye imza attık. Umarım eğlenceli bulursunuz. Öğrendik ki Beşiktaş semti *Cabinet*’ın bulunduğu Brooklyn ile “kardeş şehir” imiş. Siz bilmiyor olabilirsiniz ama biz bunu keşfettik ve futbolu da çok sevdiğimizden derginin bütün kopyalarını, içine Beşiktaş takımının kaptanına gönderilmek üzere hazırlanmış, bir dostluk maçı oynamaya davet eden bir kartpostalla yayına verdik. [Resim 19]

Yüzlerce okur imzalarını attı, pullarını yapıştırdı ve bu kartları buraya İstanbul’a postaladı. Bunu da sportmenlikten aldıkları esin ve uluslar-ötesi nezaket jestlerine duydukları acil (ve belli belirsiz) gereksinimle yaptılar diye düşünmekten hoşlanıyoruz.

Nihayetinde BJK’nin süper futbolcularından bir telefon aldık, bize “Siz de kimsiniz yahu?” gibisinden bir şeyler söylediler.

Ama artık çok geçti. Böyle bir maç oynanacağını Birleşik Devletler’de duyurmuş, tanıtımını yapmıştık ve ilan edilen günde formlarımızı giyip sahaya çıktık. Beşiktaş takımının gelmesini bekledik ve onlar gelmeyince de kendimizi hükmen galip ilan ettik.

Diyebilirim ki bu akşam duyduğunuz her şeyin kalbinde, bir tür meraka –merak duygusunun kendisine– adanmışlık yatıyor. Kimileriniz Michel Foucault’nun tüm politik, etik ve estetik değerleriyle merakın *rehabilitasyonu* gibi bir şey hakkında şu etkileyici pasajını da içeren “Maskeli Felsefeci” denemesini hatırlayacaklardır.

“Merak, önce Hristiyanlık, sonra felsefe ve hatta sonra da belirli bir bilim kavrayışı tarafından damgalanmış yeni bir kusurdur. Merak beyhudeliktir. Buna karşın, sözcük benim hoşuma gidiyor. Bana tümüyle farklı bir şey çağrıştırıyor. Bana kaygıyı hatırlatıyor; varolan ve varolabilecek olana dair kişinin duyduğu ilgiyi hatırlatıyor, etrafımızdaki tuhaf ve tekil olanı bulmaya dönük bir hazır oluş; aşinalıklarımızdan kopmak için belirli bir keskinlik ve aynı şeyleri başka türlü görme; olmakta olanı ve geçip gideni yakalamak için bir coşku; neyin önemli ve neyin hayati olduğuna dair geleneksel hiyerarşilere dair bir kayıtsızlık getiriyor aklıma.”²

Bu bizim için bir tür mantra gibi, hele bir sonraki cümle. Bu Sina’yı motive eden ve derginin doğmasını sağlayan ruha yakın bir şey ve bu ruh projeye adanmış olan hepimizde yaşıyor:

“Ben yeni bir merak çağı hayal ediyorum. Elimizde bunun için teknik araçlar var, arzu yerli yerinde; bilinecek şeyler sonsuz; kendini bu göreve adayacak insanlar mevcut...”

Sanırım kendimizi bu projenin bayraktarları olarak görüyoruz.

Ama kendine göre tehlikeleri de olan bir proje bu. Merakın nafile, burjuva, kendi kendini tatmine yönelik ve eleştirelilikten uzaklıkla damgalanmasının haklı sebepleri var. Merak dolambaçlı yollardan ilerler, avangardda yoktur. Çiçekleri koklamak için durur, barikatlara gider. Bence bu anlamda, son yıllarda *Cabinet* ile projesi arasında ve Amerikan sanat yazını ve küçük dergicilik alanındaki eskice gelenek arasında bir tür gerilim var. Sanırım *October* gibi dergiler ve solcu, Marksist bir geleneğin ciddi sanat yazarlarından söz ediyoruz burada. Hatta *Dissent* ve *Commentary* ve *The Partisan Review* geleneğini takip eden daha yeni dergilerden de bahsediyoruz, *N+1* veya *Jacobin* gibi dergilerden.

Bu gerilimi bu akşam burada çözmeyeceğiz elbette. Buna kalkışmayacağım. Ama bu geleneklerin karşısında kendi pozisyonumuzun farkında olmadığımızı sanmamalısınız. Gerçekten de onuncu yıldönümümüz için, kendimizi

2. Michel Foucault, “The Masked Philosopher,” *Ethics: Subjectivity and Truth* içinde, çeviren Alan Sheridan (New York: The New Press, 1997), s. 325.

çuvallamalarımızla ilgili kamusal bir mahkemeye çıkardık ve “siyasi alakasızlık”tan ve “estetik yolsuzluk”tan suçlu bulduk.

Ama tüm haylaz jestler bir yana, başlangıçta andığım şiire ve imgeye geri dönmek istiyorum, bugünkü konuşmamın başlığının da doğduğu imgeye: “Parlak Burunlu Dong”.

Bana öyle geliyor ki Lear’ın masalı eleştirelliğin risklerinin bir tür alegorisi gibi de okunabilir. Çünkü, elbette, parlak burun bir trajedidir. Çok özel tipte bir trajedidir. Teoride, Dong burun-ışığını –kaybettiği ve geri alma özlemi duyduğu şeyi bulmaya yarayacak– bir ışıldak gibi kullanmak ister. Ama Edward Gorey’in dikkat çekici çizimlerinde fark ederiz ki Dong yüzünün önündeki ışıkla kuşkusuz kör olmuştur. Bu da demektir ki Dong’un bakmak için kullandığı enstrümanın kendisi *aradığı şeyi görmesini engelleyecek şekilde yapılandırılmıştır*. Ve eğer bu bir tür belirlenmiş farkındalığın tehlikeleri için çok güçlü bir parabolik uyarı ise bence hikâye daha az önemli olmayan bir giz içeriyor: Dong’un önünü görmesini engelleyen parlak burnun kendisi araştırma halindeki Dong’a dikkatleri çekmek için son derece uygundur! Gerçekten de parlak burun Dong’un araştırmasının sahici bir gösterisini sunar; dolaşmaları boyunca sürekli kendini ortaya koyan bir semafordur.

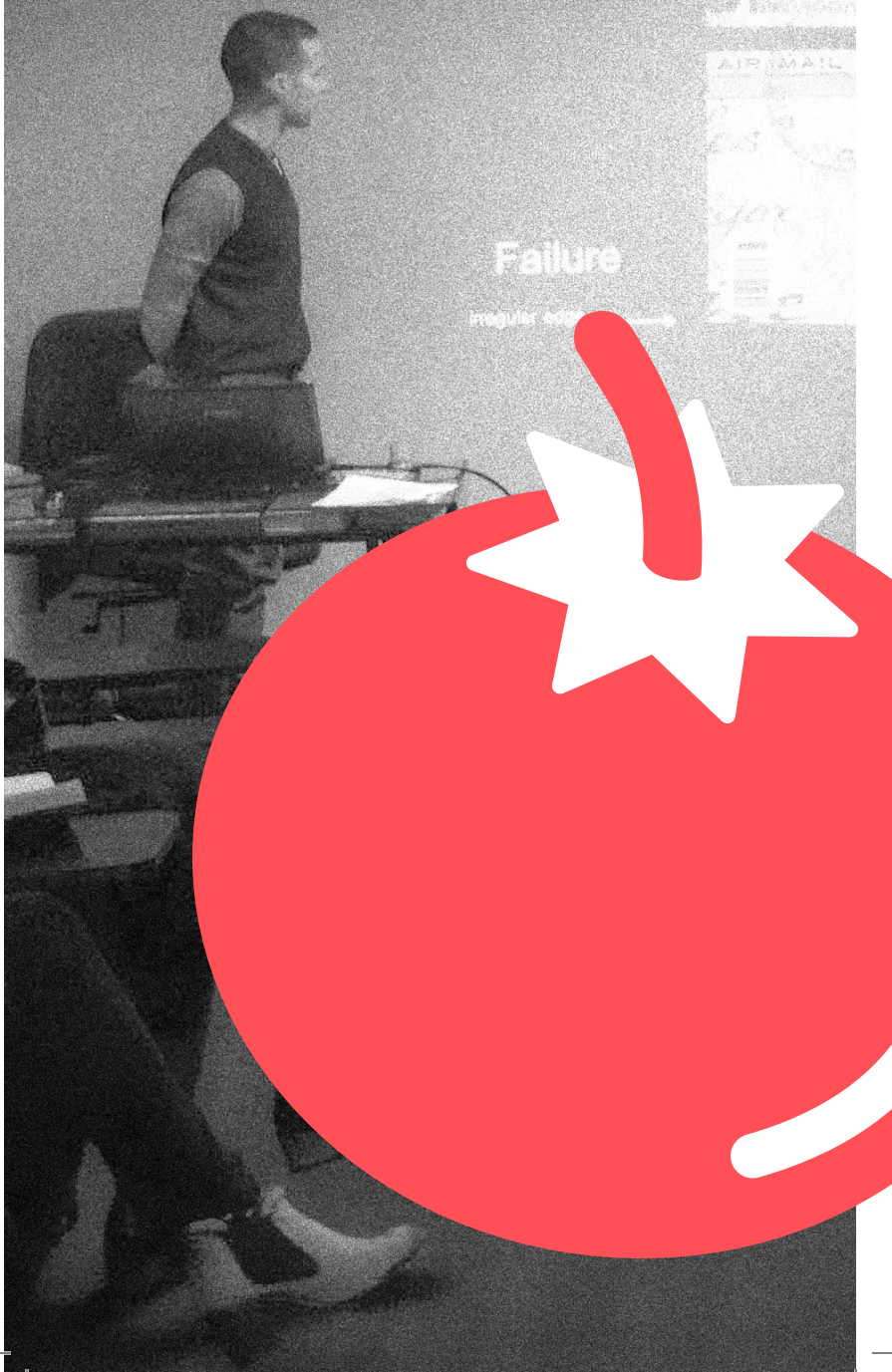
Hikâyeyi ahlaki bir sona ya da vecizeye bağlamak gibi bir niyetim yok ama çıkan sonuçlara –lazer kesinliğinde odaklanmaların kör edici etkilerine, araştırma yürütmenin belirli türlerine içkin bir kendi kendini dramatize edişin mevcudiyetine – inanıyorum. “Eleştirelliğe” dönük kölece adanmışlığa eşlik eden çelişkilere ve sınırlara dikkat etmeye davet ediyoruz: Tehlike asıl her zaman irdelemek, içini görmek ve ötesini görmek için duyulan ve performatif tek-bencilığe ve/veya otoliktik narsisizme varan o abartılı ve dikkatsiz hırsta.

Bu düşüncelerle –ve kaygılarla– sizden ayrılıyorum bu akşam.

Teşekkürler.

Çeviren: Çağlar Arın

D. Graham Burnett

The Problem of the Luminous Nose: Reflections and Deflections

A talk on and around
Cabinet magazine

Talk
December 2, 2013
SPOT

Thank you all for coming out here on this rainy evening. Tonight, I'm going to talk about three linked topics:

1. The Luminous Nose
2. *Cabinet*
3. The Critical and the Curious

Let me begin, then, with this very first and rather strange thing: you should be wondering 'What's the luminous nose?' I do not mean Rudolf the Red-Nosed Reindeer. I'm talking about quite a peculiar poem published in the 1870s by Edward Lear. Lear was an obscure and somewhat tragic Victorian poet — a cabined and longing epileptic, the 21st of 22 children born into a morbidly gigantic and impecunious Victorian family.

Lear, in addition to making many very good ornithological illustrations (his ultimate *métier*), authored many singsong lyrics — much of it was sort of nonsense. “Nonsense” meaning made-up words. The delirium of sounds. Child-speech. One of these bits of touching jabberwocky is ‘The Dong with a Luminous Nose.’ ‘Dong’ is a strange word in English. It mostly means the sound of a bell. But it also often means something else these days, in that it serves as slang for private bits of the male anatomy. ‘The Dong with a Luminous Nose’ is a nonsense poem of about four pages. It is the story of a boy who loses a girl with whom he’s quite in love. In his pursuit of the girl, he builds for himself a very odd contraption on his nose so that he can go wandering in the darkness looking for her. He puts a lamp — a fire, a lantern — in this prosthetic nose so that he can go wandering in the darkness searching for her all the time. People in the hills see the light coming from his nose as he seeks her:

“And because by night he could not see,
He gathered the bark of the Twangum Tree
On the flowery plain that grows.
And he wove him a wondrous Nose,—
A Nose as strange as a Nose could be!
Of vast proportions and painted red,
And tied with cords to the back of his head.
—In a hollow rounded space it ended
With a luminous Lamp within suspended,
All fenced about
With a bandage stout
To prevent the wind from blowing it out;—
And with holes all round to send the light,
In gleaming rays on the dismal night.”

I begin here with this strange figure from the nineteenth century. To the dong and his prosthetic we shall return. For now, let us turn to *Cabinet* magazine, and allow me to introduce this publication to you, and tell you a little bit about what we do and why. What is *Cabinet*?

This is our current issue. [Fig.1]

We publish four times a year. The issues are themed. We're more than a magazine, we're also an event and gallery space, and a set of associated projects, undertakings, and capers. All this has been going on now for about ten years. At the heart of the enterprise is my colleague Sina Najafi, our core founder, and Jeff Kastner, the senior editor.

This is our crest. **[Fig.2]** Some of you will recognize these two animals: the fox and the hedgehog. And this motto, 'Sapere Aude,' means 'Dare to Know' in Latin, a catch phrase most closely associated with Immanuel Kant's immortal essay 'What is Enlightenment?' Our little avatar-animals hail from a great pre-Socratic fragment by Archilochus: 'The fox knows many things, but the hedgehog knows one big thing.' This is simply a fragment. We have only a few decontextualized shards of text from Archilochus, and this is probably the best known — not least because it was elaborated into a distinction in intellectual styles by the historian and philosopher Isaiah Berlin. Who had one big organizing concept or preoccupation that motivated the totality of a body of work? Who, by contrast, picked and plucked and moved here and there? Sorting the great thinkers into these categories amounts to a kind of twee parlor game:

Shakespeare? Fox.

Plato? Hedgehog.

Dostoyevsky? Hedgehog (probably).

Laurence Sterne? Fox. For sure!

It is possible to argue that *Cabinet* is erected on the ambition to hybridize these species. Or at least to make a commodious home for both creatures. One large eschatological project hoped to get the lion to lie down with the lamb: to get power and gentleness to coexist. We aim to make a peaceful garden for monomaniacs and

magpies alike — as well as for the schizophrenics who yo-yo between the each-and-sundry and the all-in-one.

So, what kinds of things do we do in the magazine? We have issues on death, fame, money, forgetting, bubbles, hair, and so on. Facially eclectic, this roster — stuff drawn from all over. Our name, ‘Cabinet,’ is meant to invoke the tradition of the cabinet of curiosity — a place where all kinds of different materials are gathered together, to edify and entertain, to exemplify and astound.

We often say that the magazine was founded back in the Interwar period. Which is to say, we tell stories about ourselves. Let me tell you one of those stories. Here, look at these. **[Fig.3]** These are Mexican jumping beans. Have you ever seen a Mexican jumping bean? Mexican jumping beans are small beans that, well, jump. If you put them on the table, they may just sit there for a while, but then eventually they’ll start to move a little bit. It may take them a few minutes to get there, but if you warm them they jump even more. They’ll jump for two or three days. This is a true story, the story I am about to tell you, and we sometimes say that this story represents the founding of *Cabinet*.

In 1934, a set of six jumping beans found their way to Paris and to the salon around André Breton. Breton and his buddies played with them. They all agreed that the little things were super interesting, and the young mathematician and writer Roger Caillois proposed that they should cut one open to see what’s inside that made them jump. Breton is said to have replied along the lines of, “This is the scientific spirit! The dreaded empiricism that murders to dissect! It is grotesque to have that violent desire for rational unveiling! No, you will not touch a single bean!” There is a kind of spat, and Caillois gets angry and storms out — a rift among the surrealists. This is the letter he writes to Breton the next day:

“For instance, modern atomic theory is at present an adventure into the dark [...] Here we have a form of the Marvellous that does not fear knowledge but, on the contrary, thrives on it [...] When I compare

this great game with Gerard de Nerval's attitude, who refused to enter Palmyra so as not to spoil his preconceptions, or with your own, refusing to slice open a jumping bean that sometimes jolts about because you did not want to find an insect or a worm inside (that would have destroyed the mystery, you said), my mind is made up..."

I'm not with you, says Caillois. I don't want to protect mystery under a cloak of blindness. I'm with those who believe that *it's mystery all the way down* — as we go deeper, the mystery multiplies.

This is Caillois's theory, if you like — his creed. We say this is the moment *Cabinet* magazine was founded.

Many of the magazines are themselves "objects" of a sort — things that do or express.

This is a fig leaf, the thing that covers the genitals in Adam and Eve story. [Fig.4] Here the leaf was a scratch off so that you could scratch off the fig leaf on the cover of the magazine.

The Enemy was, if I am not mistaken, our least successful issue. We sold so few that we later turned the issue into an artistic project. [Fig.5] We sent stacks of the magazine to a shooting range and had them shot through with .50 caliber bullets and sold the perforated copies to help raise money. We are a non-profit magazine.

Let me take a few moments to talk thematically about the project of the magazine, in an effort to give you a sense of its spirit.

The Meander. To meander, in English, means to take a path that is not straight, to wander, as in the French notion of the *flâneur*. In this example of the spirit of the Meander, I will point to Daniel Rosenberg's great essay and visual project — a timeline of timelines. This is a history of representations of time on a linear scale, going all the way back to the Greeks.

This is a wonderful piece by Aaron Schuster [Fig.6] — a kind of skew history of the graphic representation of the path of the notorious donkey in *Tristram Shandy*, that most meandering of English novels.

The Collection. Because we care about cabinets of curiosity, I would say that we often engage problems of collation, taxonomy, and the organization of objects. For instance, we've done a project on invented stamps from non-existing countries. Here is an image from Geoff Cox's wonderful essay on all the covers of *The Communist Manifesto*, a piece that lets you trace a parallel history of the book's "imaginary" in different nations and times. [Fig.7]

These are coffee lids [Fig.8] — the cheap plastic tops from disposable hot beverage cups. And this represents a small sample from an enormous collection of different designs, a body of materials gathered by Louise Harpman and Scott Specht.

Here is Leland de la Durantaye's thoughtful piece on all the different versions of Duchamp's "Fountain". [Fig.9]

The Marginal. We have a strong interest in resisting the unthinking resort to "importance" or "centrality" as a criterion. Again and again, we are inclined to examine the edges of things, or to take up peripheral perspectives.

For instance, take our publication of David Greenberg's wonderful project built out of the presidential archives in the United States: a culling of the doodles done by American presidents in meetings during their tenures at the helm of governance. [Fig.10] This project subsequently became a book-length study.

Failure. Here I need to make a personal aside. *Cabinet* is, in a way, "committed" to failure — perverse as that may sound — in a way that has significantly changed and developed my own thinking. I feel I have learned so much in this regard from my years working with the magazine. Please recall, that I'm just serving here as a kind of "ambassador" for a whole bunch of people who really make the magazine work. Above all, Sina and Jeff.

When I first joined the magazine, I suppose I really hated failure. Even the *idea* of failure. Even a *whiff* of the *idea* of failure! Working at *Cabinet*, I

feel as if I have learned a new and deep respect for, and even a kind of infatuation with, failure. Not least because we fail, sometimes. Beautifully. In our semi-famous “Failure” issue, we ran Jeff Kastner’s touching piece on collections of letters from crashed airplanes: lost mail, collections of letters that never reached their destination because of the wrecks of the airplanes carrying them to their recipients. Or this very intense and strange artistic project made by the great Matt Freedman (under the pseudonym Kris Lee): a conjured account of the nonce development of a fourth-place medal for the Canadian Olympics in 1964. The idea was that instead of having just three, the Canadians wanted there to be a fourth-place medal as well. This created a huge controversy and was ultimately suppressed. Though as Kris Lee tells the story, an artist was commissioned to make the medal. A couple of copies of the medal survive. It is, I think, an invented story but was presented as true in the magazine. Truth is, I am not even sure. And I like that feeling in this domain.

Perhaps our biggest gesture in “Failure” was the Failure issue itself, [Fig.11] which we carefully arranged to have mis-cut at our printer in Belgium. The bottom was meticulously misaligned, so that when all the issues of *Cabinet* are aligned up on the shelf the “Failure” issue cants out slightly and doesn’t sit square and proper with the others. Beautiful, no?

Well, then we ran into the disconcerting fact that lots and lots of these issues were returned to us or scrapped because attentive booksellers noticed that it wouldn’t sit on the shelf right — they assumed it was an accident and threw them out. This is now a collector’s item, or we like to think of it that way, since many fewer of them survived. Needless to say, the magazine lost a small fortune in revenue. Indeed, you could say that we almost put the magazine under in the name of Failure. That’s commitment.

Testing and experimentation. In keeping with that Caillois’ spirit of critical inquiry, we are not afraid

of submitting things to the test. This is possibly my personal favorite *Cabinet* project of all times. Right about the time of 9/11, there was enormous shift around security in the U.S., and banking security above all. The new department of “Homeland Security” focused on tracking money movements in new ways. In this tense environment, *Cabinet* set out to test how successfully these new identity measures were being applied. So we set to work with an artist and a friend of the magazine with a rather unusual name, Rachel Gugelberger, and we wrote a set of checks to her under various different permutations of her name which she then went and tried to cash. So the idea was she would send the check to the bank and the question would be, would the bank give her the money? As you know if your name is spelled a bit wrong, a bank will usually cash it. As the name gets more wrong, the odds increase that the bank will return the check and decline to cash it. We wanted to feel for that inflection point, and so we wrote several dozen checks. Here are some of them. [Fig.12]

Yes, these were cashed.

Few years ago, we sent a call out to our readers to come into the *Cabinet* space, and take a test. They were invited, but they didn’t know for what they were coming for. When they got there, they met Sina Najafi. [Fig.13] This is he in a schoolmaster’s tie, and behaving very severely. He made them all sit down. Matt Freedman and Sina then subjected all 26 people who’d come to a test on the contents of the last ten issues of the magazine. It took about an hour, and then they were graded and the results were published in the magazine — with their pictures and an assessment of how each person had performed. Many performed very badly, as it was an extremely difficult test.

This is an essay I did on a very strange and utterly real experiment that went on at Princeton University across the 1960s — a test to determine whether the mind could influence matter. This was conducted through funding from military-avionics-linked individuals who were at that time hoping to

use telekinesis and remote visualization and perhaps some other far out paranormal, parapsychological powers as part of military contracting. For about six years in this laboratory in Princeton, researchers stared at these steel balls falling through pegs into a normal curve distribution — and as they stared, they thought “go right!” **[Fig.14]** This gentleman is sitting there thinking ‘Go right’. For six years people sat there and thought ‘Go right’ and then they counted up the balls to see whether in fact thinking ‘Go right’ had any effect on the balls. For the answer, you have to read the piece.

The poetics of science. The story of the mind-science experiment offers a good transition to another important *Cabinet* theme, one very close to my own heart: what we might want to call the “poetics of science.” We are here back in the domain of the Caillois story about the jumping beans. Take this, for instance: Margaret and Christine Wertheim’s remarkable project of organizing collective crocheting of hyperbolic forms, which eventually gave rise to an elaborate undertaking to crochet models of coral reef systems.

Or take this: Sasha Archibald’s amazing piece on Alfred L. Yarbus’ early eye tracking experiments. We can use lasers, now, to see where a person is looking. These technologies are deployed to test advertising, for instance — to see where your eye goes in an image field, and to create hot maps of where your eyes are lingering. This kind of work is also interesting for examining people’s responses to works of art, you can follow where the eyes tend to go, and also track the trajectory of the eye as an individual encounters a given image. This is now done with quite fancy hardware and software (though some of it is now pretty inexpensive). But in the mid 20th century, the Russian scientist Alfred Yarbus began to experiment with this sort of investigation *manually* — by actually sticking a needle with a little mirror on it (which was attached to a suction cup) right *onto the eyeball* of

an experimental subject whose eyes were held wide open. By shining a light sideways at the eye as the person examined an image, and tracing the reflected beam of light, it became possible to track the location of foveation — you could create a map of the eye’s regard on the surface of a given image. He used this setup to examine notions of class and social dynamics in the visual behavior of his subjects as they looked at paintings in the context of questions about the scenes and the personae depicted.

The rubric of the “poetics of science” also serves to let me introduce several more of my own pieces and projects, since this is, in many ways, a very apt description of the mood and character of my work. So, for instance, take this piece I developed with a programmer friend of mine. This is a piece of software that uses a primitive stylometric analyzer to “translate” literature into chess. **[Fig.15]** You are all aware that computational analysis can be used to determine authorship. We use software that does that kind of textual analysis, but then we have it “express” that textual analysis as a “style of play” in chess. You can choose two novels, and they can play each other in a chess match — with the software literally “reading” the novel as a kind of encoded chess game. Then, you can, if you are so inclined, slightly *rewrite* the novel in order to have different outcomes in the chess matches. I then wrote a number of essays about the novels that were also essays about the chess matches — in effect, the software served as an engine for producing a new kind of writing, i.e., a slow, essayistic train wreck between a chess column and work of literary criticism.

This is a piece on the very small bones inside the ear of fish. **[Fig.16]** Every fish has the unique sculptural form of bone in its ear. These can now be “read,” in a way, as records of the fish’s day-to-day life and surrounding oceanic conditions — because they are composed of hyper-thin layers of mineral deposition. A real fish biologist can identify a given fish to species level simply from one of these earbones, known as otoliths.

And here is another piece of mine in this same vein — on spectroscopy. When you burn things and look at the resulting light through a spectroscope, you see characteristic spectral bands, and these bands give you information about the material being burned. This is a piece about fire and knowledge-production, combustion and epistemology. In it, I juxtapose spectroscopy and the “trial by ordeal” such as was used with those suspected of witchcraft. In each case burning is meant to reveal the truth.

Enough, then, with thematics. I want to point to some of the other things we do. Since *Cabinet* is more than the magazine. It is a community. And a set of collaborative and pedagogical undertakings too. We do a lot of events and lectures in our space. We have had, for some time, a semi-regular thing called the “Poetry Laboratory” where we “work with” poems — generally by doing stuff with them that goes well beyond (and may even actually obviate) “reading” them. For our notorious “bunk bed conversations” we invite distinguished philosophers and critics and scholars to have an unscripted discussion *in their pajamas in a bunk bed, one up and one down*. Those take place mostly in the dark, and feature a projection on the wall (next to the discussants) which is controlled by a third, invisible, person who can put up images or text or quotes anything he or she wants. This becomes a kind of dream space upon which the speakers can comment or which can comment upon their ongoing conversation in real time. These events can be very funny and beautiful, but also, sometimes, kind of unsettling and bizzare. See “failure” up above!

What else? Exhibitions. Sometimes. Another editor, Chris Turner and I curated an exhibition at the Architectural Association two years ago called “The Slice: Cutting to See” — a show about the visual convention of the cross section in anatomy and architecture. We worked to hold these two modes of cross sectional visualization together.

We commission artworks for the magazine, too. Things that can be made in, on, or with the magazine itself — not merely depicted therein. And we also do books. We published a “Commonplace Book” recently — meaning a book for writing down the quotes one comes across in the course of one’s reading. The volume was a reprint of a John Locke text on common-placing written in the late 18th century. We also published a book, *Curiosity and Method*, on the occasion of our ten-year anniversary. And it is maybe worth saying that Sina and Jeff edited the essays in the catalogue for this year’s Venice Biennial — which was a bit strange, in a way, in that this is much more mainstream “art world” than is characteristic of *Cabinet*’s prime mission and territory. But Massimiliano Gioni, the curator, put together a show that centers on encyclopedism, and he is someone who, I believe, admires the magazine, and Sina; and the themes of the show were so close to the themes that are central to *Cabinet* — collecting, collating, recovering, making systematic, wondering — that we ended up commissioning and editing a set of very *Cabinet* essays to run in the exhibition catalog.

We also do some other things that are a lot harder to explain. Let me try two examples. One is Cabinetlandia. About seven years ago *Cabinet* acquired a very small parcel of land in the American Southwest. This has come to be designated as “Cabinetlandia,” and then the enterprising Matthew Passmore undertook to build there the “Cabinet National Library” — a library of *Cabinet* materials. [Fig.17] Here we see the intrepid team that braved the rattlesnakes to install the library and to build an earthwork to support it. [Fig.18] This exists, out in the desert. It’s about seven or eight hours from Las Vegas, so it is something of a trip to get there. I myself have never been, sadly. In these drawers, you see, are all the issues of the magazine, and we have a faithful reader, the “Cabinet National librarian,” who periodically takes the new issues out there and deposits them in a ziplock bag. And makes sure there is fresh sunscreen, and a snakebite kit, etc.

Finally I couldn't resist putting this in because it is so germane. A few years back we did a rather elaborate and, say, fatuous, project with a strong Turkish connection. I hope you will find it amusing. It turns out that the town of Beşiktaş is the "sister city" of Brooklyn, *Cabinet's* home. You may not know that, but we discovered it and, because we are great lovers of football, we put a postcard in all the copies of the magazine — a pre-addressed postcard to be sent to the captain of the Beşiktaş football team (BJK), challenging their club to a friendly match. [Fig.19]

Many hundreds of our readers — inspired, we like to think, by the spirit of dada sportsmanship and the need for more insurgent (if ambiguous) gestures of trans-national comity — signed, stamped, and sent this card here to Istanbul.

Eventually we did get a call from the superb footballers of BJK, saying something along the lines of "Who the hell are you?"

But by the time it was too late, we had announced and promoted the match in the Unites States and actually ourselves took the field on the appointed day in uniform, waited for the Beşiktaş team to show up, and when they didn't, we declared ourselves winners by default.

At the heart of everything you've heard here this evening, I would argue, is something like a commitment to the curious — and to curiosity itself. Some of you will recognize the great Michel Foucault essay "The Masked Philosopher" which includes this affecting passage about something like the *rehabilitation* of curiosity in all its political, ethical, and aesthetic valences.

"Curiosity is a new vice that has been stigmatized in turn by Christianity, by philosophy, and even by a certain conception of science. Curiosity, futility. The word, however, pleases me. To me it suggests something altogether different: it evokes concern; it evokes the care one takes for what exists and could exist, a readiness

to find strange and singular what surrounds us; a certain relentlessness to break up our familiarities and to regard otherwise the same things; a fervor to grasp what is happening and what passes; a casualness in regard to the traditional hierarchies of the important and the essential.”¹

This is a bit like a mantra for us, this next sentence — this is something close to the spirit that motivated Sina, that birthed the magazine, and that stays with all of us who are committed to the project:

“I dream of a new age of curiosity. We have the technical means for it; the desire is there; the things to be known are infinite; the people who can employ themselves at this task exist...”

I think we think of ourselves as carrying a kind of small flag for that project.

But it is a project that has its perils. There are good reasons for curiosity being stigmatized as futile, as bourgeois, as self-satisfying, as culpably un-critical. Curiosity meanders, it is not in the avant-garde. It stops to smell the flowers, it does go to the barricades. I think, in this respect, there has been now for a number of years something of a kind of tension between *Cabinet* and its project and this slightly older tradition in American art-writing and small-magazine-making. I think here of journals like *October* and serious art writers of a leftist, Marxist tradition. Or even of newer publications self-consciously working in the tradition of *Dissent* and *Commentary* and the *Partisan Review*. Say, *N+1* or *Jacobin*.

We are not going to resolve that tension here this evening. I am not going to try. But I think you should know that we are not unselfconscious about our

1. Michel Foucault, “The Masked Philosopher,” in *Ethics: Subjectivity and Truth*, trans. by Alan Sheridan (New York: The New Press, 1997), p. 325.

position in relation to those traditions. Indeed, for our tenth anniversary, we put ourselves publicly on trial for our failures, and we had ourselves convicted of “political irrelevance” and “aesthetic corruption.”

But all puckish gestures aside, I want now to return to the poem and image from which I began, the image from which my title tonight derives: “The Dong with the Luminous Nose.”

Since it seems to me that Lear’s tale can in fact be read as a kind of allegory of the perils of criticality. Because, of course, the luminous nose is a *tragedy*. A very particular kind of tragedy. In theory, the Dong wants to use his nose-light like a searchlight — use it to look for that which he has lost and longs to recover. But, as we discern in Edward Gorey’s remarkable illustrations, the Dong *cannot but be blinded by the light in front of his own face*. Which is to say, the Dong’s own instrument for looking is *structured to prevent him from seeing that for which he searches*. And if this is one very powerful parabolic warning about the dangers of a certain kind of determined discerning, I think the story hides another irony no less significant: the same luminous nose that is stopping the Dong from seeing what he is looking for is *amazingly suitable for drawing attention to the Dong himself in his searching!* Indeed, the luminous nose makes a veritable *spectacle* of the Dong’s quest — it is the semaphore by which he continuously announces himself in his wanderings.

I do not want to try to tie off the tale in some moral or apothegm, but I feel strongly that in both these registers — the self-blinding effect of certain species of laser-like focus; the self-dramatization implicit in certain species of slashing inquiry — we are invited to consider limits and contradictions attendant on a slavish devotion to “criticality”: the danger is always that an extravagant and incautious ambition to probe, see through, and see beyond leads inexorably to performative solipsism and/or autolytic narcissism.

It is with that thought — that concern — that I will leave you tonight.

Thank you.

[RESİMLER]

D. Graham Burnett

Parlayan Burun
Problemi: Yansımalar
ve Sapmalar

[FIGURES]

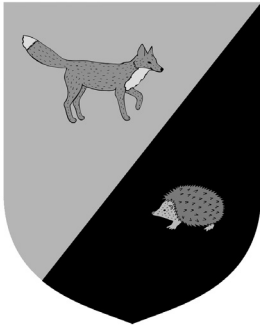
D. Graham Burnett

The Problem of The
Luminous Nose:
Reflections And
Deflections

[1]

Sonbahar 2013 kapağı
Cover of Fall 2013

[2]

Cabinet logosu – tilki ve kirpi ile
Cabinet logo –with fox and
hedgehog

[https://www.flickr.com/photos/
fontplaydotcom/1228156588/](https://www.flickr.com/photos/fontplaydotcom/1228156588/)

[3]

Meksika sıçrayan fasulyeleri
Mexican jumping beans

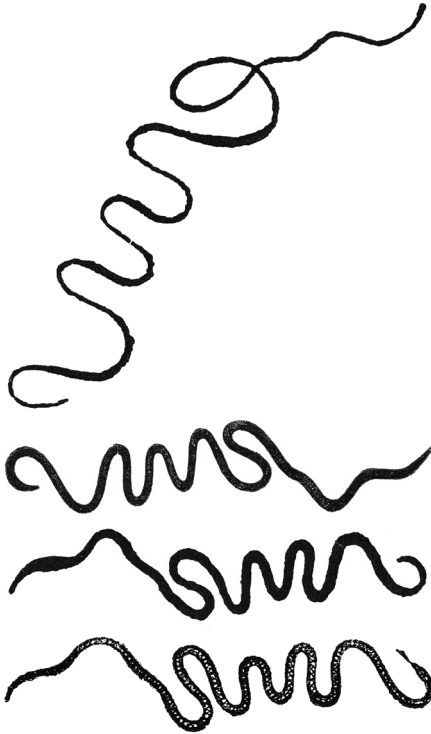
[4]

31. sayı, “Utanç”, Sonbahar 2008
Issue 31, “Shame”, Fall 2008

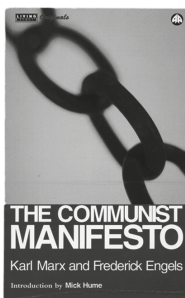
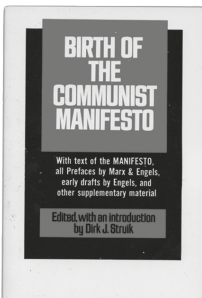
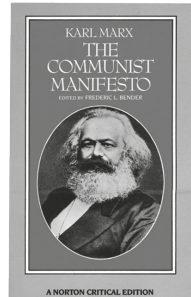
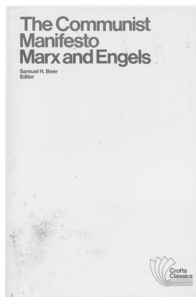
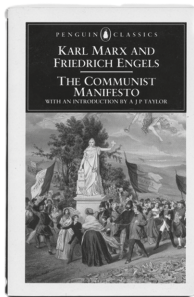
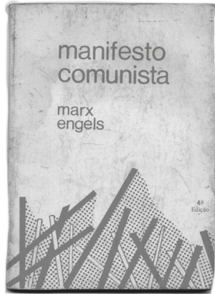
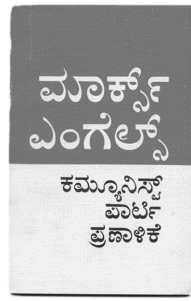
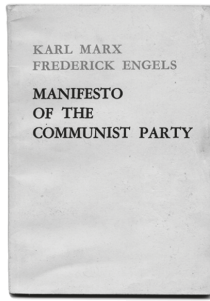
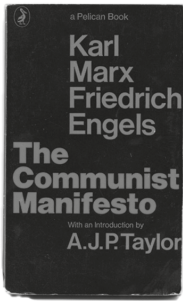
[5]

11. Sayı, “Düşman”,
Kış 2003-2004
Issue 11, “Enemy”,
Winter 2003-2004

[6]

Aaron Schuster

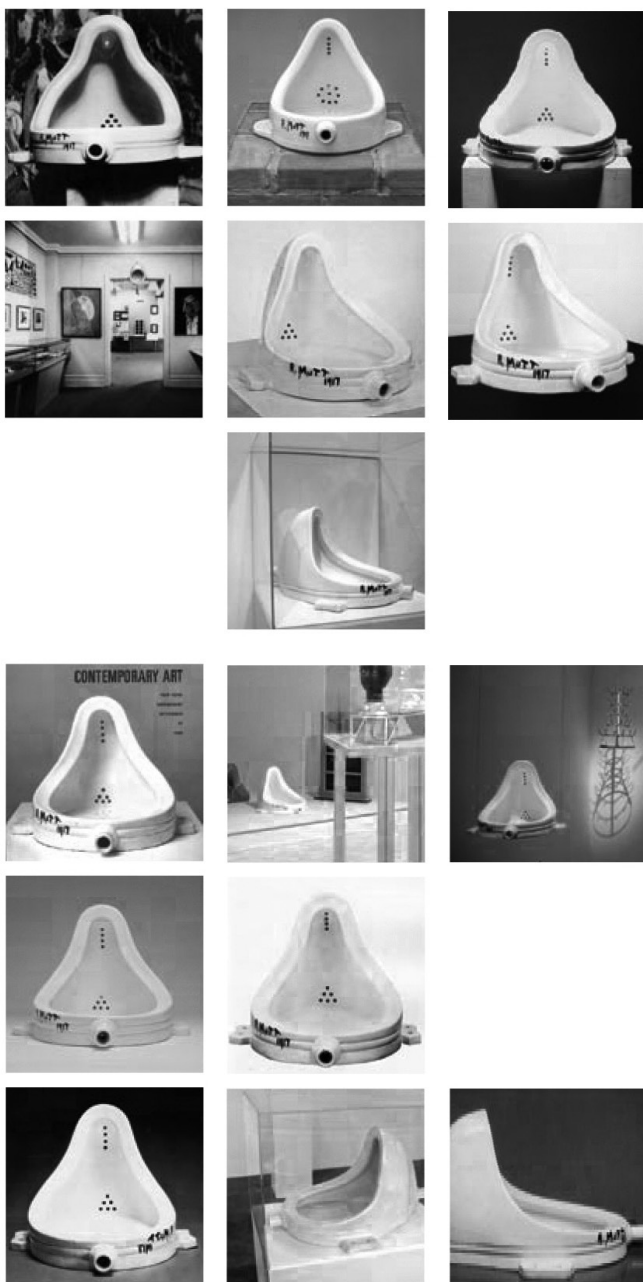

[7]

Geoff Cox

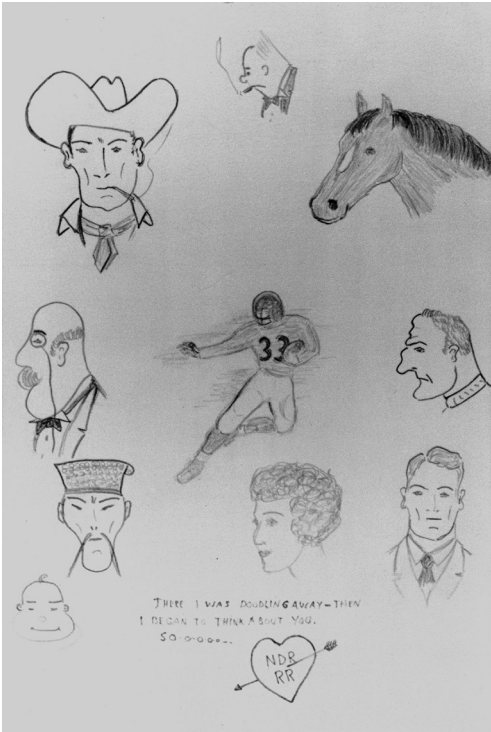

[8]
Louise Harpman & Scott Specht.

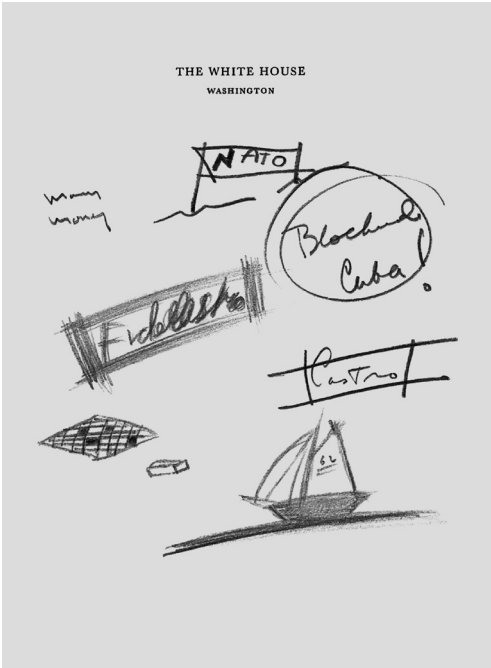

[9]

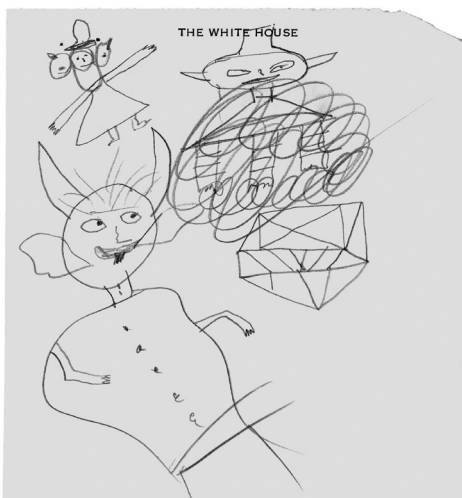
Leland de la Durantaye

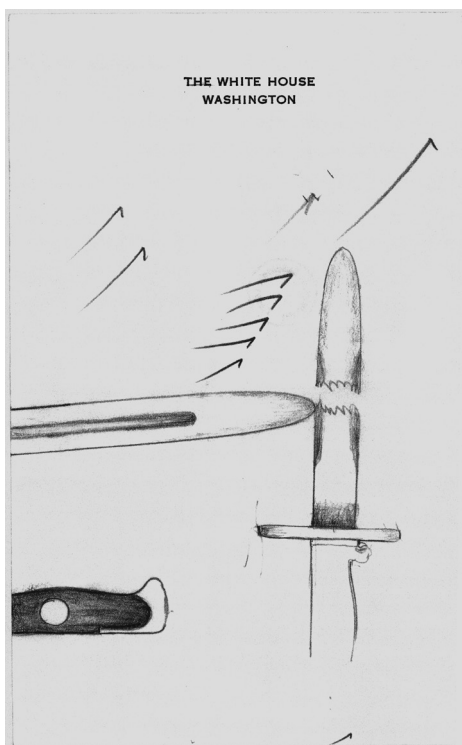
Ronald Reagan

John F. Kennedy

Lyndon B. Johnson

Dwight D. Eisenhower

[10]

Amerikan başkanlarının karalamaları
Doodles by American presidents

[11]

“Çuvallama” sayısının kapağı
Cover of the “Failure” issue

IMMATERIAL INCORPORATED
181 WYCKOFF ST., 2
BROOKLYN, NY 11217

1-2744
210

1948

DATE Sept 16 '03

PAY TO THE ORDER OF Rachel Googleberger \$ 0.01

One cent DOLLARS

CHASE JPMorgan Chase Bank
181 Wyckoff St., 2
Brooklyn, NY 11217

MEMO B. McMiller MP

⑆02⑆00002⑆1⑆74450⑆794065⑆ 1948 ⑆000000000⑆

IMMATERIAL INCORPORATED
181 WYCKOFF ST., 2
BROOKLYN, NY 11217

1-2744
210

1954

DATE 09/29/03

PAY TO THE ORDER OF Rachel Gutenberger \$ 0.01

one cent DOLLARS

CHASE JPMorgan Chase Bank
181 Wyckoff St., 2
Brooklyn, NY 11217

MEMO B. McMiller MP

⑆02⑆00002⑆1⑆74450⑆794065⑆ 1954

IMMATERIAL INCORPORATED
181 WYCKOFF ST., 2
BROOKLYN, NY 11217

1-2744
210

1961

DATE 09/29/03

PAY TO THE ORDER OF Rachel Lycos-Frankfurter \$ 0.01

one cent DOLLARS

CHASE JPMorgan Chase Bank
181 Wyckoff St., 2
Brooklyn, NY 11217

MEMO B. McMiller MP

⑆02⑆00002⑆1⑆74450⑆794065⑆ 1961

IMMATERIAL INCORPORATED
181 WYCKOFF ST., 2
BROOKLYN, NY 11217

1-2744
210

1964

DATE 09/29/03

PAY TO THE ORDER OF Mrs. Web Utility Meat Sandwich \$ 0.01

one cent DOLLARS

CHASE JPMorgan Chase Bank
181 Wyckoff St., 2
Brooklyn, NY 11217

MEMO B. McMiller MP

⑆02⑆00002⑆1⑆74450⑆794065⑆ 1964

[12]

Rachel Gugelberger adına yazılmış kimi çekler
Some of the checks written for Rachel Gugelberger

[13]

Sina Najafi okurları test ediyor
Sina Najafi testing readers

[14]

Beyefendi oturmuş “sağa git!” diye düşünürken görülüyor
This gentleman is sitting there thinking ‘Go right’

White	Black
1. g2-g4	h7-h6
2. e2-e4	f7-f6
3. e4-e5	e7-e6
4. e5xf6	g7-g5
5. g1-f3	e8-f7
6. d1-e2	b8-a6
7. f1-h3	a8-b8
8. f3-e5+	f7xf6
9. c2-c4	h8-h7
10. h1-f1	h6-h5
11. b1-c3	c7-c6
12. f1-g1	f6-g7
13. e2-e4	b8-a8
14. c4-c5	b7-b5
15. c3-e2	g7-f6
16. e2-c3	b5-b4
17. a2-a4	b4xc3
18. g1-g2	c8-b7
19. e4-f3+	f6xe5
20. e1-e2	d7-d6
21. e2-d3	a6xc5+
22. d3xc3	h5-h4
23. c3-c4	c5-e4
24. g2-g1	g8-f6
25. d2-d4#	

1-0

Voyage au Centre de La Terre (white) traps *Sense and Sensibility* after two careless Knight moves hem in black King at e5.

[15]

Satranç-roman yazılımı
Chess-novel software

[16]

Balıkların kulaklarının içindeki çok küçük kemikler
The piece on earbones of some fish

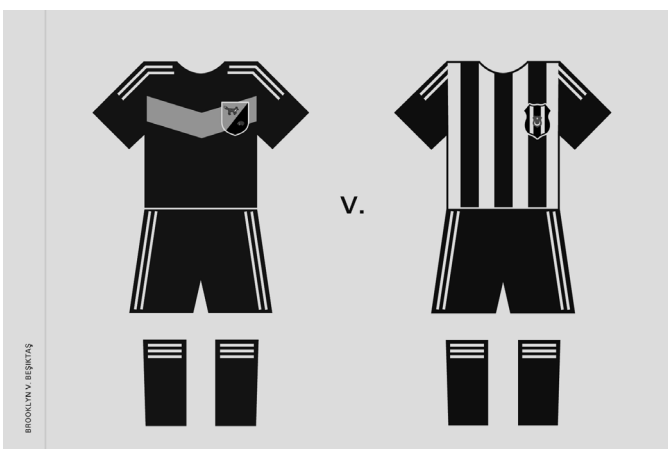
[17]

Cabinet Milli Kütüphanesi
Cabinet National Library

[18]

Hafriyat çalışmaları yapan ve kütüphaneyi kurmak için
çingiraklı yılanlara göğüs geren gözü kara ekip
The intrepid team that braved the rattlesnakes
to install the library and to build an earthwork to
support it

Dear Beşiktaş Football Club,

As you know, Brooklyn and Beşiktaş are sister cities, a relationship that fills our hearts with joy. To further encourage the bonds of friendship between our two cities, we, the supporters of the Brooklyn-based Cabinet Soccer Club, hereby challenge you to a football (what we call "soccer") match to be played in Brooklyn's Prospect Park on Saturday, 22 May 2010, at 6 pm.

Our team, lacking both fitness and skill, will surely be defeated by you, league champions of Turkey, but we promise to remain gracious in defeat. Afterwards, we will all swear oaths of friendship and break bread at a meal that will last long into the night.

Please accept this challenge, which we hope will strengthen the bridges that already exist between the great cultures of Beşiktaş and Brooklyn. We wish you success in your campaign to retain the league title, and hope that the quantity of these postcards arriving at your offices will convince you of the sincerity of our magnificent dream.

Yours amicably,

Cabinet Soccer Club supporter
c/o Cabinet Soccer Club
181 Wyckoff St, Brooklyn, NY 11217, USA

Going to Turkey?
Place expensive
stamp here.

Beşiktaş Football Club
Süleyman Seba Caddesi
No. 48 BJK Plaza
Beşiktaş 34357, İstanbul
TURKEY

A postcard for Cabinet magazine issue 36 "Friendship" www.cabinetmagazine.org

[19]

Beşiktaş takımının kaptanına gönderilmek üzere hazırlanmış, dostluk maçı oynamaya davet eden kartpostal
Postcard to be sent to the captain of the Beşiktaş team, challenging their club to a friendly match

